

WUORR KAUTISEE

Sisällys-

Luettelo

2	Pääkirjoitus
3	Puhoksen pöhinät
4	Väbän terveiset
5	Rapujuhlat
7	Vuoden 2008 Rapu
9	Minne hävisi Jani Jansson?
13	ISW Trondheim
17	Miten sen viinin kanssa sitten kävikään?
18	Fuksiexcursio - Ovako, Koverhar
19	VIIKON RAUTAJALKA
20	Kiinan XQ
23	Miten Vuorimieskillassa on aina ennenkin tehty?
24	Vuorimieskillan ansiomerkkien saajat vuonna 2007 osa 2/2
25	“FinnMateria 2008 kuvina”
26	Juoruboxi paljastaa

Pääkirjoitus

Hooooooo!!!

Vauhdilla hurautti tämä raativuosi. Ei voi muuta kuin sanoa, että erittäin hauskaa on ollut ja toivottaa ensi vuoden raadille hauskaa vuotta. Vaikka raativuosi loppuu vuodenvaihtumisen myötä, ei tässä vielä paljoa tuuletettavaa ole, sillä tammikuussa on taas edessä uudet haasteet. Niin Wuorikautisten osalta, kuin muutenkin, sillä vuosi alkaa perinteisesti edellisen raadin päätoimittajalla Wuorikautisten tekemisellä.

Ehkä I/09 lehteä tehdessä on jo hiukan juhlallisempi olo. Tätä IV/08 lehteä tehdessä olo on taas ollut lähinnä stressaantunut ja ilmapiiri erittäin kireä (just joooooooooooo). Tuntuu vaan että tässä vaiheessa vuotta ei ole lehden merkeissä paljoa annettavaa, eikä juuri ylimääräistä aikaakaan. Juttuja ei keksi ja ehkä edellisiltä päätoimittajilta kuulleet pelkopuheet ovat käyneet toteen. ”Vitsit loppuvat”. Vaikka en sitten tiedä onko tässä missään vaiheessa, mitään vitsejä ollutkaan.

No kivaa on ollut ja keskitytään ensi pääkirjoitukseen miten kivaa on ollut.

tuksessa enemmän vesistelemään ja liekit-

-Toni

Toimitus:

Päätoimittaja: Toni Mattsson toni.mattsson@tkk.fi

Toimittajat: Jussi Alantie, Minna Alantie, Miia Pesonen, Antti Myyrä, Iita Kejonen, Timo Tuominen, Jussi Lyytinen, Matti Aronen

Kiitokset: Markus Nuotto, Jussi Leinonen, Raati & Jupi

Julkaisija/Osoite: Vuorimieskilta ry/ Wuorikautiset, Vuorimiehentie 2, 02150 Espoo

Paino: Multiprint Otaniemi

Puhiksen pöhinät

Tervehdys kiltapallerot!

Puheenjohtajan viimeisimpiä palstoja tässä kirjoittelen miltei heti vuosijuhlien jälkeen.

Vuosijuhlat menivät loistavasti, ainakin minun mielestäni. Tästä päästäänkin siihen, että vuosi on jotakuinkin pulkassa. Rahastonhoitajalle painaa vielä hommaa päälle, kun pitää koko loppuraatia varpa-isillaan tilinpäätöksen johdosta. Mutta eiköhän tuokin hyvin mene. Onhan ennenkin raati ollut saamatta vastuuvapautta, mutta nyt siihen ei todellakaan tarvitse mennä ;)

Kyseinen vuosi 2008 on mennyt mitä parhaiten. Jopa paremmin kuin uskalsin odottaa. Tästä osaan olla kiitollinen koko raadille. Ja myös muille, sillä eihän raati Vuorimieskiltaa tee.

Nyt aloitetaan sitten opiskeleminen ja valmistumista kohti pyrkiminen. Unohtamatta kiltahuonetta ja sitä kautta puutarhatoimikunnan jäsenenä vaikuttaminen! Onhan se yksi Vuorimieskillan tärkeimmistä viroista!

Toivotan onnea raadille 2009 ja älkää kangistuko vanhoihin niin kutsuttuihin perinteisiin, vaan luokaa uutta ja tehkää asiat niinkuin parhaimmaksi näette. Ilman, että annatte jäarien mielipiteiden vaikuttaa liikoja. Tietenkin vanhoja kannattaa aina kuunnella ja täytyykin. Sopivassa suhteessa.

Kiitoksia kaikille! Vuosi oli mahtava, nokka pystyssä ja kilta voitokkaana eteenpäin!

Väbän terveiset

HURRAAA !

Nyt on sitten syksy jo voiton puolella ja tapahtumatkin vetelevät viimeisiään. Toivon mukaan kaikilla teillä fuksipalleroisilla on ollu tsiistiä syksyn riennoissa. Mulla on ainaski ollu ihan törkeen hauskaa! Teitä on nähnyt tapahtumissa hurjan paljon ja olette olleet ihan super aktiivinen porukka! Lisäksi oon vähän huomannu että killan tapahtumien vähetessä olette kanssa itse järjestäneet keskenänne yhtä sun toista. Hyvä!

Onnittelut vielä kaikille Koeporaukseen osallistuneille fukseille (ja niille parille nimeltä mainitsemattomalle Puunjalostajalle), olette nyt Vuorimiehiä HURRAA! Ja osa tuhatvuotista perinnettä Otaniemen hienoimman killan täyspäisenä jäsenenä.

Nyt on vielä edessä kova ponnistus että selvittää kaikki Vuosijuhlista ja silliksestä (ja minä vielä sen perään toisesta vuosijuhlasta ja silliksestä). Kova työnteko palkitaan sitten kun päästään porukalla risteilemään! Mikäs on sen mukavampaa kuin laineiden liplattaessa katsella hytin ikkunasta teekkarien ja fuksien täyteistä Promenaadia ja suunnata kokkansa kohti poreallasta huurteinen kourassa.

Pian on edessä uusi ja tietty uudet kurssit! täisiin eka. Syksy meininkiä ettei vapaahuomannu, että mitä jotenkin onnistuu kaikesta tamaan. No viimeistään sit

vuosi, uudet kujeet ja uudet tapahtumat. Niin Kunhan nyt näistä tän hetkisistä selvitonkin ollut niin täynnä menoa ja aikaa juuri ole ollut. Toisaalta oon enempi on puuhaa, sitä paremmin suoriutumaan. JA kaiken suorituksen valmistumista!

Älkää sit loman aikana puhtaan kaljakorinsiniset palatessanne, saattaa kuussa!

vaan unohtako Vuorimieheyttä! Tosin haalarit, jotka odottaa teitä lomalta vähän vetreyttää muistia heti tammi-

Ootte ihan super hienoja teekkareita! odotellessa,

Eli (jos sellainen

kivoja, teistä tulee varmasti vielä nyt päätetään järjestää) Wappua

Fuksivääpelinne

Marski

RAPUJUHU

Alkukankeutta havaittavissa.

Vuorimieskillan perinteiset Rapujuhlat vietettiin 15.10. Rantasaunalla. Ovet avautuivat kello 19:00, jonka jälkeen juoksukilpailu parhaille paikoille alkoi. Alkusekaannuksen jälkeen päästiin itse asiaan - syömään, laulamaan ja tietenkin juomaan.

Ilta lähti varovaisesti käyntiin ja pelko tulla valituksi oli ilmassa. Kossua oli varattu pöytäkossujen lisäksi kori myyntiin, mutta Tolppiksen poissaolon takia illan kossumenekki jäi varmastikin historian alhaisimmaksi. Kossukorissa oli illan päätteeksi jäljellä kaikki muut paitsi kolme pulloa.

Aikaisempien vuosien ensimmäisen pullon tyhjenyskilpailua ei tänä vuonna nähty ja muutenkin juomatahti oli inhimillisempi. Nämä seikat tekivät Vuoden rapu – tittelin ratkaisemisen erittäin hankalaksi. Ylivoimainen vuoden rapu selviää seuraavalla sivulla.

Näiden(kös?) takia rapujuhlia vietetään.

Jorma laukes pöydälle.

Myös Matti ja Mervi osallistuiivat juhliin.

UUNILAAIT

Sano mua isännäks.

Naula palaa.

And the song goes like this...

Koneelta lainassa pari "fuksi"tyttöä".

Onko se nyt vaan on tyhmää juoda liikaa???

Vuoden rapu

Wuorikautiset onnittelee Esa-Pekka Räisästä Vuoden rapu – tittelistä. Ep oli tänä vuonna ylivoimainen suorittaja. Hän joi ja söi kaiken eteen tulleen, sotki Rantasaunan etupihan ja siivosi omat sotkunsu. Hieno suoritus! Seuraavalla sivulle Ep kertoo hieman tunteistaan ja seksielämästään haastattelussa, joka tehtiin Rapujuhlien jälkeisenä aamuna.

W: *Miltä nyt tuntuu?*

EP: No nyt on kyllä vähä sekava fiilis. Hirveen kunnia ja krapula. Ei selkee juttu.

W: *Millä keinoin titteli ratkesi eduksesi?*

EP: Varmaa kossun tiukalla naamaan tunkemisella.

W: *Paljonko veikkaat juoneesi illan aikana?*

EP: Montakin. Pari muutakin oli samassa jamassa.

W: *Miten onnistuit omasta mielestäsi Rantasaunan grillipaikan laatoituksessa?*

EP: Kesken jäi. Tullaan jatkamaan laatoitusprojektia tulevissa tapahtumissa.

W: *Entäs siivoamisessa?*

EP: Jörnin avustuksella saatiin siistittyä, mutta suurin sotku jäi.

W: *Luuletko saavasi tittelistä jonkinlaista hyötyä tulevaisuudessa?*

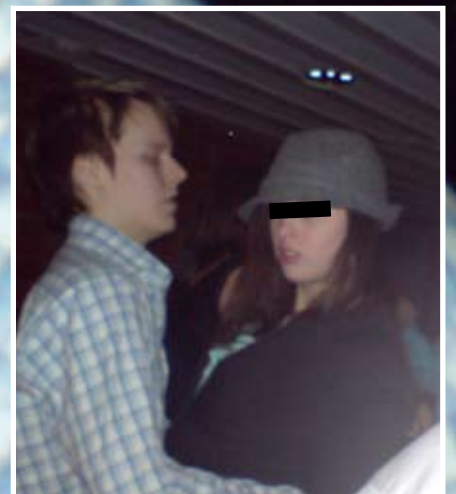
EP: Kyllä kai, jos vain lehti kerkee ilmestyä. Kaikki julkisuus positiivista.

W: *Kuinka paljon viinaa on liikaa?*

EP: Mikäs se tollanen kysymys on?

W: *Sinut nähtiin poistuvan naisen kanssa juhlista. Miten kommentoit tätä?*

EP: *syvä hiljaisuus*,
piip piip piip...

Minne hävisi Jani Jansson?

-Wuorikautiset shokkiskandaalin jäljillä

Sattuman johdattamana Wuorikautisten toimitus pääsi jyvälle epäilyttävästä tapahtumasta. Wuorikautisten valpas toimitus teki karmivan löydöksen Eteläsuomalaisen ruokakaupan hyllyltä lokakuun alkupuolella. Suomen suurimman vähittäiskauppaketjun säilykehyllä oli saanut arveluttavan täydennyksen yrittäessään laajentaa valikoimaansa: Pirkka Jansson Fileitä. Wuorikautiset alkoi selvittämään tapausta.

Otimme yhteyden valmistajan edustajaan selvittääksemme tuotteen tarkempaa alkuperää, mutta valmistajan edustaja ei suostunut Wuorikautisten haastatteluun. Ahkeran salapoliisintyön jälkeen Wuorikautisten toimitus pääsi kuitenkin alkuperän jäljille. Sisäpiirin vinkin ansiosta vyyhti alkoi purkautua ja saimme kuuman tärpin salaisesta tuotantolaitoksesta Espoossa, joka oli naamioitu puunjalostuslaitokseksi.

Pimeänä iltana lähestyimme kohdetta varoen. Kadulle kaikki näytti normaalilta, kunnes pääsimme kurkistamaan pidemmälle kulussien taakse. Laitoksen takapihalla oli tiukasti vartioitu aidattu alue. Epäilykset heräsivät jo siinä vaiheessa kun huomasimme, että aidat oli valmistettu epätavallisen kestävästä ja lujasta haponkestävästä teräksestä. Jatkoimme lähestymistä kunnes huomasimme valvontakamerat ja vartiokoirat. Hälytys laukesi ja jouduimme pakenemaan aseellisten vartijoiden lähtiessä peräämme. Jotain hämäräperäistä oli epäilemättä aitojen sisäpuolella.

Pitkällisen suunnittelun jälkeen päätimme naamioitua PJK:n ekskursioporukaksi ja joimme itsemme änkyräkänniin, jotta emme herättäisi huomiota. Yllätykseksemme pääsimme sisään leikiten ja tehtaanjohtaja – vanha puulainen itsekin – alkoi ylpeänä esitellä meille uutta tuotantolaitostaan. Lisäksi hän neuvoi meille seikkaperäisesti keinoja, joilla saataisiin varmistettua tuotantolaitoksen toiminta jos varsinainen liiketoiminta alkaisi tökkimään. Saimme vapaasti kuvata tehtaan sisällä kun kerroimme laittavamme kuvat Juopuu-lehteen:

Kuvia tuotantolaitoksesta

Tehtaanjohtaja kertoi rehvakkaasti, että hän oli houkutellettu pahaa-aavistamattomia Vuorimiehiä yritykseen ekskursiolle ja juottanut heidät kovaan humalaan, jonka jälkeen heidät oli viety ”tehdaskierrokselle” jolta ei ollut paluuta. Ongelmana oli ollut kuitenkin se, että Vuorimiehiä oli erittäin vaikea saada riittävään humalaan, jotta heitä olisi kiinnostanut lähteä tutustumaan laitokseen. Tällä hetkellä tuotannossa oli ainoastaan Jani Jansson ja joku toinen Vanhempi Tieteenharjoittaja joka oli kotoisin ilmeisesti Turusta? Tässä vaiheessa toimitus oli saanut riittävästi todistusaineistoa kasaan ja harhautukseksi käänsi vatsansa sisällön tehtaanjohtajan puvulle. Harhautuksen turvin poistuimme tapahtumapaikalta koostamaan reportaasia.

Toimitus kysyykin nyt onko kiltahuoneella havaittu puuttuvan ketään tavallisesti kalustoon kuuluvista henkilöistä? Ilmeisesti erityisesti joku Turkulainen on saattanut joutua fileiksi?

Nyt kun Jansson-mysteeri on saatu selvitettyä niin pääsemmekin seuraavaan osioon, eli Wuorikautisten keittiöön:

Wuorikautisten keittiössä:

ISON JANSSONIN PIIRAKKA

Ainekset:

Pohja:

3 (n. 250 g) keitettyä perunaa
150 g margariinia
3 dl hiivaleipäjauhoja
1 1/2 tl leivinjauhetta

Täyte:

2 ps (à 250 g) Pirkka-kasvissuikaleita
1 ps (500 g) perunasipulisekoitusta
2 rs (à 120 g) Pirkka-janssonfileitä
1 tlk (2,5 dl) Flora Ruoka -kasvirasvasekoitetta
3 munaa
ruohosipulia ja tilliä
mustapippurirouhetta
250 g juustoraastetta

1. Raasta keitetyt, jäähtyneet perunat hienoksi raasteeksi. Nypi sekaisin margariini, hiivaleipäjauhot ja leivinjauhe. Lisää perunaraaste. Pane taikina kylmään täytteen valmistamisen ajaksi. 2. Ota kasvispakastepussit sulamaan. Valuta janssonfileistä liemi ja suikaloi fileet. 3. Vatkaa Flora Ruoka -kasvirasvasekoitteen joukkoon kananmunat ja lisää silputtua ruohosipulia ja tilliä. 4. Taputtele taikina jauhotetuin käsin leivinpaperilla vuorattuun uunipannuun. Taikina saa ulottua myös n. 1 cm uunipannun reunoille. 5. Levitä taikinan päälle pussillinen kohmeisia kasvissuikaleita, sitten peruna-sipulisekoitus ja päälle vielä kasvis- sekä anjovissuikaleet. 6. Kaada pinnalle tasaisesti munaseos. Mausta mustapippurirouheella. Peitä pinta lopuksi juustoraasteella. 7. Paista 200 asteessa uunin alimmalla tasolla n. 35 min ja nosta piirakka ylemmäksi ja paista vielä n. 10 min. Tarjoa lämpimänä vihreän salaatin kanssa.

ISW TRONDHEIM

= MIEHET + VUORET = 3

PÄIVÄ 1 – Trondheim & Røros

Matka käynnistyi Helsinki-Vantaalla skumppaa nauttiessa. Onneksi ei ollut alla turhan aikaista herätystä, joten intoa riitti alusta alkaen. Osloon lentokentälle saapuessa alkoi nälkä iskeä ja suunnattiin pastan ja bissen ääreen, hinta monta kruunua. Lentokentällä huomattiin myös, että Norjan miestarjonta on hieman eri laatua kuin Suomessa. Sisäinen liikennekin oli hieman erilaista, Oslosta oli 5 lentoa Trondheimiin neljän tunnin sisään.

Kun saavuttiin Studentersamfundetiin, tavattiin loppu porukka ja hypättiin vauhdilla sohvalle löhöävän Päivin päälle – pitivät meitä ehkä vähän outoina. Se nyt on toki ymmärrettävää, sillä ISW oli alkanut jo monta tuntia sitten ja porukka ei ollut nähnyt oluen olutta. Onneksi tämäkin pystyttiin korjaamaan, sillä Suomesta tarttui matkaevääksi siksari Lapin Kultaa. Tytöt sitten suuntasivat ulos oluelle hollantilaisten seurassa.

PÄIVÄ 2 - Røros

Aamu starttasi ääri-ihanalla aamupalalla, leivän kanssa sai ”lapsen maksaa” ja saksalaiset veti hilloa se päällä ja me ihmeteltiin, kuinka joku viitsii syödä sellaista aamupalalla. Tosin myöhemmin viikolla todettiin, että saksalaiset eivät ymmärtäneet, kuinka suomalaiset sitten voivat syödä puolukkahilloa ruoan kanssa.

Bussi saapui ja pitkä ja mutkainen bissellä, pis-sahädällä ja navigaattorilla höystetty matka Rørosiin alkoi. Perillä odotti Bergsstuderendes forening:n mökki. Ilta taittui pelaillessa juomapelejä, syömällä kotitekoisia hampurilaisia ja saunomalla sekä pulahtamalla noin puoli metriä syvässä purossa. Norjalaiset tytöt muuten saunovat topit päällä – ja vain keskenään. Tutustuimme myös kotikeittoiseen Moonshineen eri mauilla höystettynä.

Aamiaisen jälkeen suunnattiin katsomaan vanhaa kuparikaivosta. Opas oli muuttanut jenkeistä Norjaan – mitä helvettiä?! No, ehkä tämä on ymmärrettävää, jos oli tavannut jonkun norjalaisen miehen :). Tämän jälkeen suunnattiin bussilla Rørosin keskustaan, missä Anu jatkoi Helsinki-Vantaalla aloitettua traktoreiden bongaumista. Reilu tunti kului sitten paikallisessa pubissa, jossa olutta sai litran tuopeissa – hintaan 15 e tai jotain sinne päin. Osa katseli fudispeliä ja Miia ja Päivi bongailivat nimettyjen tuoppien joukosta Bosse-tuopin. Eipä tiedettykään, että herra on täälläkin päin kuuluisa. Paikalle saapui myös viimeinen osallistuja, Luigi.

Illalla nautittiin hodareita, ja Anu ihastui niiden kanssa tarjottuun kuivattuun sipulirouheeseen. Isäntäväki pisti meidät tekemään fuksispeksijä ja juomaan erinäisiä juomia niiden jälkeen. Ilta kului rattoisasti hyvässä seurassa.

PÄIVÄ 3 – Sunndalsøra & Trondheim

Aamulla suunnattiin Sunndalsøraan Hydro Aluminiumin tehtaalle. Jos Suomessa tulee paha olo bussissa istuessa, ei kannata kokeilla tätä välimatkaa. Aika kului Anun osalta traktoreita ja vuoria bongatessa, muut lähinnä nukkuivat. Tehtaalla nähtiin ääri-isoja anodeja ja syötiin hyvää ciabattaa. Satama-alueella huomattiin myös, että ei olla EU:n sisällä, sillä ympäriltä puuttui normaali aitaus.

Takaisin Trondeimiin ajaessa tuli todettua, että ”No sleeping in the bus”-hokema ei kuulunut kuitenkaan tähän viikkoon. Norjalaiset isännät olivat vähän puhki, mutta kaikilla muilla tuntui löytyvän virtaa, kun illalla kuunneltiin geolan yritysten esittelyjä koululla ja nautittiin ruokalassa tapaksia. Luentosalissa meitä oli vastassa myös yksi Vuorimieskiltä-pipoinen Norjassa vaihdossa oleva hollantilainen.

Tapasten seurana laulettiin, kuten nyt ISW:llä kuuluu ja herätettiin hieman kummastusta jopa opiskelijoiden kesellä. Myöhemmin suunnattiin vielä BSF:n Kontorille ns. kiltahuoneelle, jossa Moonshine sai uuden nimen, ISW Water. Nukkumaan suunnattiin myöhemmin Singsakeriin, jossa loppuviikon yöt vietettiin muutenkin.

PÄIVÄ 4 – Trondheim

Aamupala nautittiin Singsakerissa ja sitten suunnattiin Statoilin tutkimuskeskukseen. Meitä odotti aivan ihana kylmä lounas, joka piti ahtaa sisään siitä huolimatta, että oli juuri noustu aamiaspöydästä. Hollantilaiset vetivät muutaman muunkin ihmisen edestä graavilohta. Yritysesittely oli oikeasti mielenkiintoinen ja nähtiin paikkaa kiertäessä hienoja laitteita ja turvahuone mm. räjähdysalttiita kokeita varten. Vierailun hauskin osuus ajoittui kuitenkin virallisen osuuden jäkeiselle ajalle. Bussia odotellessa suunnattiin vuonon rantaan ja hullut saksalaiset ja hollantilaiset suuntasivat uimaan. Onneksi alue oli videovalvottu :)

Iltapäivällä ohjelmassa oli IFMMS:n kongressi, tosin osa porukasta vietti tämän ajan Trondheimin keskustassa todeten mm. että Big Mac aterian maksaa Norjassa 12,25e. Kongressin tuloksena saatiin IFMMS:lle uusi presidentti, Henk van Oeveren Hollannista. Keväällä on myös tarkoitus olla neljä ulkomaan ISW:tä. Kongressin jälkeen suunnattiin

Kellariin, johon tytöt kävi ostamassa oman mai-topurkin saadakseen valkovenäläisiä. Tätä poukka myöskin kummasteli kovasti. Aika kului pelatessa ”kaljakorista”, jonka seurauksena oli melkoinen humalatila.

Tämän jälkeen suunnattiin Circus-baariin Trondheimin keskustaan, jossa poke ilmoitti Anulle ja Päiville ovella, että ”kai te tytöt tiedätte, että baariin tullessa täytyy olla 18”. Norjassa haalarien pitäminen kun liittyy lukiosta valmistumiseen. Haalarit päällä herätti myös yllättävän monen norjalaismiehen kiinnostuksen. Poiskävely oli melkoisen kylmä, ainakin Anulle, joka lähti hieman muita aiemmin pois kannisten unkarilasten seurana, kuvaten mm. poropatsaalla ratsastamista. Muut eivät kylmyyttä tainneet edes huomata...

PÄIVÄ 5 – Trondheim

Anun aamun kohokohta oli aamupala – muna, ketsuppia ja leipää. Excukohteena oli geologinen tutkimuskeskus, josta mieleen jäi lähinnä power point –sliden jääkarhut. Muuten meininki oli melkoista krapulanaureskelua. Täälläkin oli ihana kylmä lounas.

Vierailun jälkeen käveltiin rannalle, joskin kävelyn aiheuttama sydämentykytys ainakin häiritsi Päiviä. Rannalla nautitiin glögiä ja huomattiin jälleen hollantilaisien pakkomielle uimiseen. Sisätiloihin

päästiin lopulta paintball:n merkeissä. Pelailu oli aivan mahtavaa ja mustelmia tuli.

Illan menoja varten etkoiltiin yliopiston tiloissa pelaillen I have never-peliä ja kaikista osallistujista paljastui yllättäviä puolia. Myös korteilla pelattavan pelin seurauksena luokahuoneesta löytyi alaston englantilainen, kun vartija tuli keskeyttämään etkoilut. Tämän jälkeen siirryttiin Marien ja Tonen luo jatkamaan ja sieltä keskustan Downtown pianobaariin. Ilta sujui rattoisasti taas muutaman ”are you in high school”-kyselyn siivittämänä ja loppui pianolla säestettyyn Wild Rower –yhteislauluun. Kannatti käydä pyytämässä.

PÄIVÄ 6 – Trondheim & Vanvikan

Aamulla harrastettiin turistikävelyä Trondheimin läpi ja viimeisetkin halukkaat saivat ostettua itselleen viikinkivarustuksen iltaa varten. Porukan ulkonäkö tosin herätti melkoista kummastelua paikallisten joukossa. Pelattiin myös ”Finding Nebo”-peliä, kun toinen Aachenin edustajista tuntui olevan koko viikon ajan aina hukassa. Lyng Drillingiin mentiin laivalla (bat engl. butt = ass). Tästä syntyi mukava sanaleikki kun norjalainen Jens kielsi Anua käyttämästä ”bat” sanaa, sillä se muka tarkoittaa jotain rivoa, vaikka eihän perse ole mikään rivo sana. Excu oli pikemminkin luento poran osista ja valmistuksesta ja tämän parin tunnin aikana porukka ravasi kerran jos toisenkin vessassa.

Palattuamme Singsakeriin, saimme vihdoon ruokaa, joka oli myös tosi hyvää. Ruoan jälkeen power nap ja sitten valmistautumista viikinkibileisiin. Kypäriin kiinnitettyä valkoista karvaa tosin löytyy varmaan vielä kuukausienkin päästä Singsakerin sohvalta. Bileet meni hyvin, joskin rantaan piilotetut bisset

meinasivat lähteä jonkun muun mukaan, mutta onneksemme ehditiin tarpeeksi ajoissa ulos niitä nauttimaan, kun sisällä oli ongelmia sähköjen kanssa. Jatkoja vietettiin Suomessakin vierailleen Ørjanin luona – hullu mies kun ottaa keskellä yötä luokseen lauman ulkkareita kaitsettavaksi.

PÄIVÄ 7 – Trondheim

Aamulla käveltiin yliopiston petroleum-osastolle, kävely tuntui yllättävän pitkältä. Onneksi paikalla odotti elektroniikkaa ja lisää hyvännäköisiä norjalaismiehiä :) Ruokailemaan mentiin Tyholt Toweriin, jossa syötiin pizzaa ja ihailtiin maisemia pyörimällä tornin mukana.

teräksistä. Laitteistot oli hieman eri luokkaa kun oman lafkan 60-luvulla hankitut. Näkee, että toisilla on öljyrahoja.

Illalla vuorossa oli Thanksgiving, jossa tyttöjä kun ollaan, laulettiin pojille ihan erikseen. Onneksi hollantilaiset muistivat myös tyttöjä. Mustikkakossun poljettu korkki sai Espenille aikaan kylmiä väreitä, mutta koska oltiin niin kilttejä – ja koska haluttiin myös juoda itse – tarjottiin vain snapsilliset, pullo kiersi sitten kaikkien kesken. Ohjelmassa oli myös uintia ämpärisä, sillä Tone ei suorittanut muutaman illan takaista haastetta vuonossa uimisesta hollantilaisten kanssa. Loppuilta meni melko kosteissa merkeissä – tusen takk.

PÄIVÄ 8 – Trondheim, Kööpenhamina – Helsinki

Matka kohti kotia alkoi. Toinen lento teki hiukan tiukkaa, kun todettiin, että ollaan taas suomalaisten ympäröiminä. Hyvä reissu kaiken kaikkiaan, kivaa oli ja kannattaa mennä Norjaan, ja toki muuallekin ulkomaan ISW:lle. Lopullinen traktorien määrä: 116.

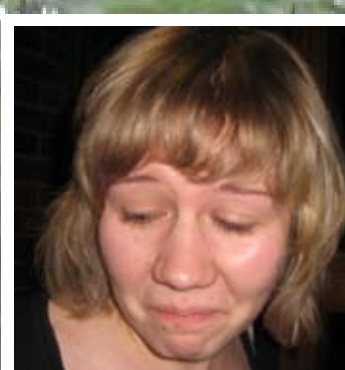
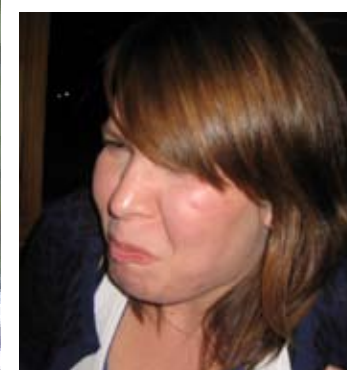
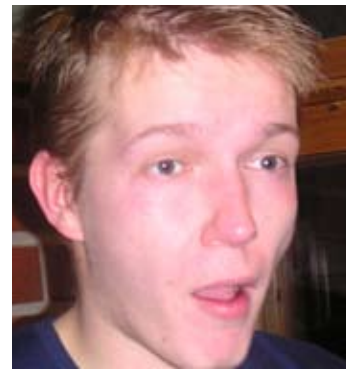
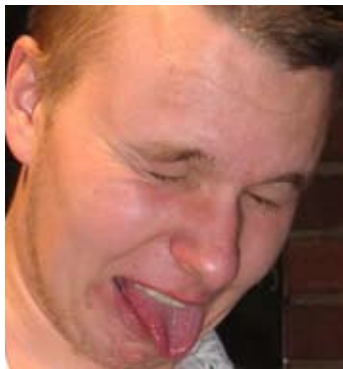
Iltapäivällä kierrettiin vielä metallurgian puolella yliopistolla – jossa ei opeteta oikeastaan mitään

MITEN SEN VIININ KANSSA SITTEEN KÄVIKÄÄN?

Edellisessä Wuorikautisten numerossa kerrottiin kuinka Iita ja Minna panivat viinin alulle. Noin kuukautta myöhemmin suoritettiin pullotus. Noin 20 litrasta herkullista viiniä otettiin talteen vain parhaat nelisen litraa. Tämä noin neljä kuutiodesiä säilöttiin lasipulloihin ja pulloet hajasijoitettiin. Pullojen piiloteltua itseään viikon tai ehkä kaksi, oli aika kaivaa ne esille ja suorittaa testaus. Mikä sopisikaan paremmin testausilanteeksi, kuin fukseille järjestetty koeporaus. Useimmille testaukseen osallistuneille näytti tämä Worbis maistuvan hyvin ja osa (syystä tai toisesta) näytti hapanta naamaa.

Tässä hieman satoa ihmisten ilmeistä.

FuksieXCursio

- Ovako, Koverhar

Koeporauksessa kuulin valitettavan, että Wuorikautisia lukiessa menee aikaa tenttiin lukemiselta, jolloin läpäisy saattaa vaarantua. Siksi kiireisimmille lukijoille on lopussa tiivistelmä.

Aurinko nousi sinäkin päivänä aivan normaalisti, eikä ilmassa ollut edes suuren urheilujuhlan tuntua. Sen sijaan oli se päivä, kun bussilastillinen fukseja siirtyi sinne jonnekin Koverhariin, josta oli kiltahuoneella kuultu puhuttavan. Toki jo tässä vaiheessa tekstiä on jo yksi korjaus paikallaan: kyseessä oli bussilastillinen *nopeita* fukseja – tämän huomasi jo siitä, että nopeimmille jäi vielä aikaa myöhästyä ennen bussin lähtöä.

Bussimatka sinänsä oli myös normaali, toki osalle matkustajista valkeni, että Hyvinkää on Suomen Rooma. Jokin kiero logiikka siinä on oltava, että kun lähtee bussilla Otaniemestä länteen, näkyy edelleen Hyvinkään kyltit. Ja tästäkö hyvinkääläiset olivatkin riemuissaan. (ja niille jotka eivät usko moiseen teoriaan, käytettäköön tiestä nimitystä Kehätie)

Saavuttuamme paikalle, siirryimme sulavasti ruokailun kautta kuulemaan teräksisiä ja rautaisia faktoja Ovakosta ja Koverharista. Noin tunnin esitelmän jälkeen tarjoiltiin ruokailun jälkeisestä raukeudesta kärsivien onneksi kahvi ja dallaspulla, piristys tuli oikeaan aikaan ja kiitollisena tästä allekirjoittaneesta tuntui, että munkki olisi käynyt.

Itse tehdas herätti suunnatonta mielenkiintoa monessa, kamerat olivat onneksi paikallaan ja luvan saatuamme saimmekin pari kuvaa ikuistamaan näkymiä.

Kierroksen jälkeen siirryimme illallisen ja illanvieton pariin. Selvänä oleminen saunalla osoittautui öölitsepääsemättömäksi haasteeksi illan tarjoilun ollessa kerrassaan loistavaa. Ainoaksi murheeksi jäi kuitenkin illan emäntien puuttuminen, vaikka jokainen ”Niin minä neitonen” -esityksen huippuunsa hionut herra niin olisi toivonut. Sen sijaan illan isännät nauttivat laulusta täysin siemauksin. ”Epistä” - toki herrasmiesmäisesti ilman omaa esitystään jääneet miehet kävivät kättelemässä isännät reilun jääkiekkomaiseen tyyliin.

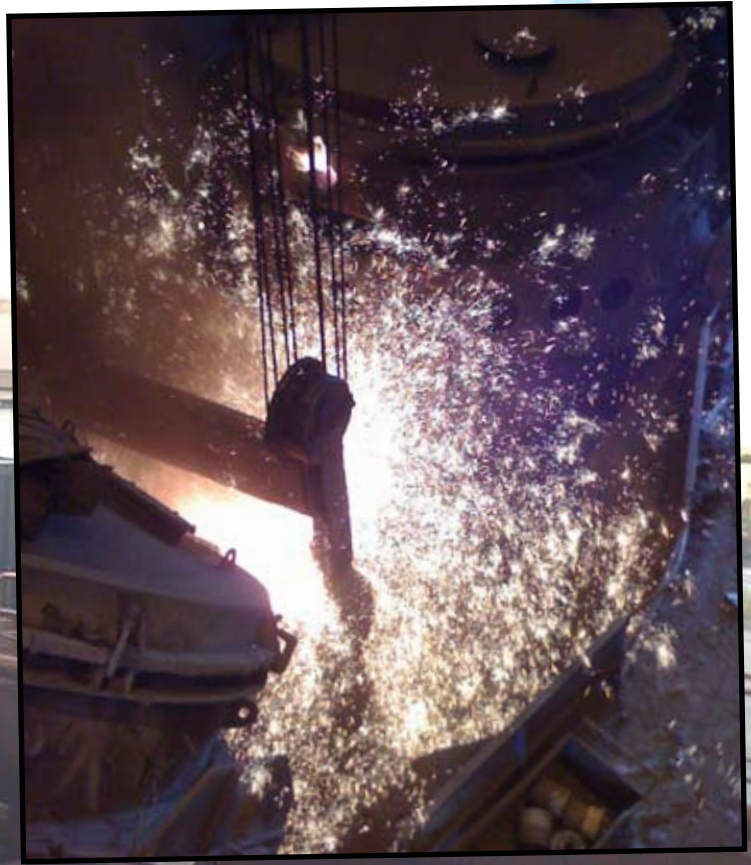
Ilta nippuun ekskursion osalta ja bussi kohti Otaniemeä. Onneksi ilta ei kuitenkaan päättynyt tähän, vaan juhlatunnelmissa palannut seurueemme päätyi OK20:een jatkoille. Viini virtasi ja musiikki soi, aamulla huomasi jatkaneensa aikaiseen ja syystä jota tiedä en, löysin aamulla laukustani makkaraa pakettillisen. Toki en tämän ongelmani kanssa ollut yksin, myös toinen herra havaitsi omissa laukussaan saman lisän. Koska opiskelija ei ole alkoholiliukoinen, niin muistikuvien on oltava. Muistikuvia tai selityksiä makkara-paketista otetaan vastaan.

Tiivistelmä:

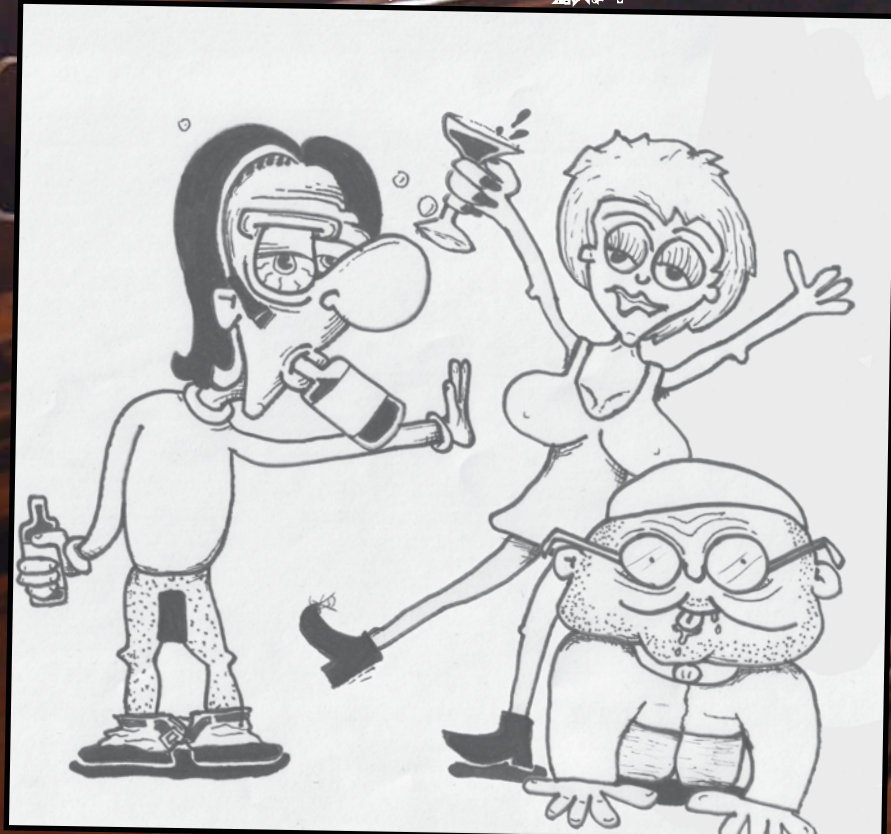
Alussa oli koulu, aamu ja bussi. Lopussa oli aamu, krapula ja selittämätön paketti makkaraa.

Vesa Lindroos

Kirjoittajan pää oli tyhjä ja sen täyttämiseen meni monta lasillista viskiä.

viikon rautajalka

-Ruokarulettia ja halpoja taksikyytejä

Metallikerholaiset päättivät keväällä 2007 järjestää perinteisen ulkomaanpitkän. Kohdemaaksi valittiin idän jättiläinen, Kiina, koska se vaikutti tarpeeksi ihmeelliseltä ja kaukaiselta paikalta. Tuolloin kerholaisilla oli puolitoista vuotta aikaa varata matkat ja hankkia rahat sitä varten. Aika tuntui tuolloin todella pitkältä, mutta jälkepäin voidaan todeta, että kiire tuli joka tapauksessa. Rahaa reissuun kerättiin varsin erilaisin keinoin. Muun muassa puhelinluetteloita jaettiin Helsingin keskustan ahtaissa ja hissittömissä rappukäytävissä, järjestettiin vuosijuhliloille sillis ja siivottiin Ullanlinnanmäki laskiaistiistain jälkeen. Rahoituksen hankkimista helpotti myös alamme yritysten sponsorointi.

Syksyllä 2008 puolentoista vuoden talkootyöt ja odottaminen vihdoinkin palkittiin, kun koitti lento Helsingistä kohti suurta ja mahtavaa Shanghaita. Aloitimme matkan viettämällä kuusi varsin kuumaa ja kosteaa päivää Shanghaissa, jossa ekskursiokohteitamme oli Kiinan suurin rosterin valmistaja nimeltään Baoshan Steel and Iron Ltd sekä suomalaisille tutummat Outotec ja Konecranes. Bao Steel:n terästehdas ei poikennut suurista ennakkokäsityksistä huolimatta paljoakaan Suomalaisista kilpailijoista. Ainoita todella silmiin pistäviä seikkoja olivat työtekijöiden hauska tapa kulkea armeija-ajosta tutussa muodossa paikasta toiseen. Myöskin joka aamuiset työläisten ylistyshuudot firmalle nyrkit pystyssä tuntuivat meistä suomalaisista varsin koomisilta. Outotecin ekskursio edusti ehkä perinteisempää yritysvierailua. Se järjestettiin paikallisessa ravintola/yökerhossa johtuen heidän toimistonsa pienestä koosta. Tämä ei kuitenkaan haitannut ekskursiolaisten viihtymistä yritysesittelyssä. Seuraavan aamun ekskursio Konecranesin kokoonpanotehtaassa olikin hiukan haastavampi.

Shanghaissa oleskelun jälkeen suuntasimme kohti

Kiinan historian ja kulttuurin pääkaupunkia Xi'an, joka tunnetaan parhaiten Terrakottasotilaista sekä ihmeellisestä keittiöstään. Xi'anissa vierailimme Metso Paperin paperikonetehtaassa, jonka toimintaa paperiteollisuuden taantuma ei näyttänyt hidastavan. Ekskursio oli todella kiinnostava. Erittäin kiinnostava oli myös illanvietto, jonka isäntämme tarjosi kaupungin hienoimmassa yökerhossa, jossa me vaaleat suomalaiset olimme kiinalaisten silmissä aikamoinen nähtävyys.

Kolme päivää Xianissa oltuamme suuntasimme Pekingiin, joka oli juuri saattanut päätökseensä olympialaiset, jotka näkyivät yhä vahvasti katukuvassa. Kiinan pääkaupungissa kävimme vierailulla Nokian tehtaassa, jossa puhelimia tuli liukuhihnalta vaatimattoman 200 000 kappaleen päivävauhtia. Pekingissä pääsimme tutustumaan myös paikallisten kollegoittemme arkeen opinahjossa nimeltään University of Science and Technology Beijing, jonne sisäänpääsy ei ole aivan yksinkertaista. Miljoonasta hakijasta lopulta sisälle pääsee vain 50 - 70 opiskelijaa. Opiskelutahti ja opiskelijoiden motivaatio näyttivät olevan myös sen mukaisia. Pekingin pakollisiin nähtävyyksiin kuului tietysti Kiinanmuuri, jonka ikuisuudelta tuntuvia portaita pääsimme kipuamaan yltä päältä hiestä märkänä. Kiivettyämme pienen vuoren huipulle olo oli autuas. Harmillista, että emme ottaneet mukaan mitään juotavaa, esim. Jallua, jolla olisi voinut juhlistaa hienoa hetkeä. Saimme kuitenkin otettua pari onnistunutta ryhmäkuvaa teekkarilakit päässä.

Kaiken kaikkiaan Kiina vaikutti maalta missä voisi viihtyä pitempäänkin, sillä maassa, jossa kalja maksaa 60 senttiä tai 45 minuutin taksimatka kaksi euroa pääsee suomalaisella ostovoimalla erittäin mukavaan elintason. Suosittelen lämpimästi Kiinan matkailua vielä toistaiseksi kunnes hinnat eivät ole vielä nousseet pilviin.

Kiinan plussat ja miinukset

- + Iloiset ja ystävälliset ihmiset
- + Matala hintataso
- + Taksimatkat. 45 minuutin matka taksilla maksaa 2€
- Ruokaruletti, jossa lähes riisin jyvänkin joutuu jakamaan kanssasyöjien kesken
- Ruuhkat
- Vähäosaisten kurjuus

THE HAPPY ENDING

Miten Vuorimieskillassa on aina ennenkin tehty?

Melkein perinteisen fuksihaastattelun hylättyäni, päätin ottaa haastattelukohteekseni tällä kertaa ihmiset, joiden fuksivuosi on jo jokin aika sitten ollutta ja mennyttä ja joiden tiedossa on ne asiat miten asiat on aina ennenkin tehty.

Vastauksien määrä tässä kyselyssä ei päättä huimannut vaikka kyselyn ottikin vastaan melkoisen moni valmistunut, valmistumaisillaan oleva tai muuten vaan kauan killassa aikaa viettänyt. Vähäisestä määrästä huolimatta vastaukset olivat sitäkin tasokkaampia ja niiden avulla pystyi edes vähän hahmottamaan killan tapoja ja perinteitä, miten ne on aina ennenkin tehty.

Aloitetaan tärkeimmäistä, eli siitä, että ennen on kaikki tehty selvästikin paremmin. Tämähän on kiistämätön fakta, joka ei perusteluita kaipaa. Tuota faktaa ei myöskään koskaan pidä tulla kyseenalaistamaan, sillä aika-han tunnetusti kultaa muistot. Jos aletaan kulkemaan tätä opiskelijaelämän kaarta alusta loppuun niin ensin-näkin tulee mieleen fuksivuosi. Tietysti. Fuksivuosi on aina ainutlaatuinen kokemus. On luentoja, laskareita ja saunailtoja, ja aina on myöskin järjestetty fuksisitsit. Vai onko? 1990-luvun loppupuolella fuksisitsejä järjestetty, vaikkakin nykyisin ne taitavat olla yhdet riehakkaimmista kinkereistä killan tapahtumavuoden aikana. Myöskin fuksien Waraslähtö on tuorempi juttu, sillä taasen Outokumpu-ilta “on aina järjestetty”. Itse asiassa tänä syksynä taisi tulla täyteen viides kerta Waraslähtöä. Aina ei ole kilta osallistunut myöskään Otasuunnistukseen. Vanhempia tieteenharjoittajia on kuitenkin fuksitapahtumissa aina ollut mukana ja erään vastanneen mukaan “fukseista on aina pidetty hyvää huolta”.

Killan kokoontumispaikkana toimii nykyisin kiltahuone, jonne on oma sisäänkäyntinsä osaston päädyistä, tai yhdestä niistä. Ennen kuitenkin raati kokoontui aina kiltahuoneella kokouksien muodossa sekä vanhempien tieteenharjoittajien kanssa aina Chillewin nahkasohvilla. Chillew on siis se iso aula killan ilmoitustaulun ja osaston ruokalan välissä. Nykyisinhän Chillew taitaa olla pitkälti hiljentynyt ja laskuharjoitusten kanssa kamppailevien taistelutanner. Kaikenlainen paheksuntaa herättävä krapulointi ja jouten olo on siirtynyt uudelle kiltahuoneelle ja varmasti ihan hyvä niin.

Killan toiminta on kuitenkin aina muuttunut ja viime aikoina enimmäkseen hyvään suuntaan. Raatihommat ovat aina olleet kyräilyä ja salailua mutta nyt näistäkin on jo alettu avoimemmin puhumaan ja lisäksi raati saa paljon apua ja tukea myös muilta kiltalaisilta. Se mitä sitten Aalto-yliopisto tuo tullessaan on mysteeri. Jos fuksikasvatus siirtyy vallan killan harteille, korostuu fuksiväepelin sekä ISOhenkilöiden rooli huomattavasti. Mutta luulen, että se vuorimieshenki on juurikin sitä, että selvittää tällaisista haasteista. Sellaista henkeä tuskin löytää muilta osastoilta ja siitähän on osoituksena jo Vuorimiespäivätkin. Ne on myös aina järjestetty eikä ole vielä löydetty vastaavia juhlia muiden osastojen piiristä.

Jatkakaa siis samaa rataa, kuin on aina ennenkin jatkettu...

Natalienne (jälleen kerran)

Vanhat narisijat haluavat täsmentää miten asiat on aina ennenkin tehty.

Toni Engström

Seuraava teksti on allekirjoittaneen henkilökohtainen näkemys asioista, eikä edusta kenenkään virallistakantaa. Juttu on kirjoitettu deadlinea vasten ja sen vuoksi siällöltään erikoinen.

Enpä olisi ikinä arvannut, kun otin työkseni kirjoittaa Vuorimieskillan ensimmäisten ansiomerkkien saajista kuinka vaikeaa se voisi ollakaan. Natusen Mikasta juttu vielä syntyi kuin itsestään, mutta Tonin kohdalla olematon luovuuteni tyrehtyi aivan tyystin. Järkytyksenä se tuli itsellenikin, etenkin kun miettii kuinka paljon kiltiksellä on kaksistaan ja isommassa porukassa läppää heitetty ja kuinka ylivertainen Tonin meriittilistä on. Voisiko olla niin, että kyseessä on henkilö joka on pakko kohdata henkilökohtaisesti sen sijaan että lukisi kirjasta? No, päätoimittaja tuossa hengittää niskaan, eli kai sitä nyt on pakko edes yrittää.

No mitäs tässä nyt sitten sanoisi. Luetteloisiko tittelit ja saavutukset ja toivoisi kaikkien löytäneen tiensä kirjoitukseen. Mutta nyt ei ole sellainen fiilis, että lähtisin sellaista toteuttamaan. Toni on kuitenkin sellainen henkilö, josta pitäisi juttua riittää. Mutta ei, ei tule mitään. Täsät päästäänkin ongelman ytimeen.

Tänä vuonna Vuorimieskillan raati ei saanut käsiteltäväkseen ainuttakaan ehdotusta ansiomerkkien saajaksi. Ilmeisesti en siis ole ongelmani kanssa yksin. Minulla on tosin olemassa hieno henkilö, josta kirjoittaa, mutta muut kiltalaiset eivät ole löytäneet edes sitä henkilöä, josta jatkossa voitaisiin puhua ansiotuneena vuorimiehenä. Olenko vitkuttellullani aiheuttanut sen, että kukaan ei tiedä kriteereitä ansiomekrin myöntämiselle. Helpottaako, jos sanon että Toni on omalla esimerkillään innostanut vuorimiehiä toimimaan yhteisen hyvän lisäksi ja se, ettei hän juo alkoholia niin vakuuttavia määriä kuin vuorimiehet keskimäärin, hän ei ole antanut sen vaikuttaa toimintaansa killan ja kiltalaisten kanssa.

Fuskeilta on helppoa edellyttää toimintaan osallistumista. Riittää kun mainitsee, että lakkia on turha toivoa koristamaan päätä wappuna ellei fuksipisteet ole kerättynä. Mikä samanlainen kannustin saatai-

siin vanhemmille tieteenharjoittajille? He kuitenkin tuntevat jo perinteet, ja heille vuorimiehisten tekojen suorittaminen ei olisi pyörän keksimistä uudelleen. Näin ei olisi ongelmaa siitä etteikö riittäisi palkittamisen arvoisia vuorimiehiä, ja saataisiin killan raati tekemään oikeasti päätöksiä siitä, ketkä ovat tunnustuksen arvoisia. Tunnustuksen arvoisia kuten Toni Engström ja Mika Natunen. Todellisia Vuorimiehiä.

Toni, olen pahoillani, mutta en keksi mitään todellista kerrottavaa. Kaikki tuntuu niin itsestäänselvältä, etten kehtaa sanoa sen takia mitään suoraan. Mutta yhden jutun voin sanoa nyt ihan näin selvinpäin: Onneksi olkoon, minun mielessäni olet tulkinta vuorimiehestä, jota ei voi kuvailla millään muulla sanalla kuin sillä yhdellä, Vuorimies.

JUORUEOXI PALJASTAA

Naulakriisi ja nikkelimyrkytys iskivät vanhojen ekskursiolla. Pakki meni ennen päätä sekaisin.

Excubussissa kuultiin itkua ja valitusta. "hei ihan oikeesti, mul on kaikki naulat loppu. Hei kaverit, kyl me voidaan pysähtyy ostaa naulaa vaik ollaanki melkei tunti myöhäs aikataulust ja reilu 30 ihmistä joutuu venaa sillä aikaa" kuului nyyhkyttävä valitus bussissa.

"Sen yhen jäbän leuka lokshti pois paikoiltaa ku se veti aamupalaa. Lieneekö vetänyt viinaa liian isolla suulla."

Ex/nykyinen?-Apua-IE saapui vuosijuhlien sillikselle hymy herkässä. Lieneekö saanu?

EP:lläkin oli hymy herkässä - ei tainnut nukkua sängyssä.

Päätoimittajan kalliit fledanlaitokset - 5,5e pullo Newastaa ja yks tuoppi blukkikamaa.

Sillu dominoi pokeripelejä Vanhojen ekskursiolla. Hotelli Cumuluksen respavirkailija ihmetteli, mistä tämä pelimies tuli puoli kuuden aikaa vaihtamaan (cashouttamaan) kolikoita seteleiksi.

Vuosijuhlissa järjestettävä ilotulitus on jo tapa. Foben mukaa ensi vuonna se on perinne. Myös perinne on, että Fobe kuuluu Vuorimieskillan raatiin.

"Ei vittu mitä paskaa" © eka kokous takana.

Raati 2009 valittiin ja iltaa juhlistettiin. Juomat eivät tahtoneet pysyä sisällä. Ulkona satoi myös vettä.

Vuosijuhlat menivät hyvin.

Silliksen vastuuhenkilö hoiti hommansa esimerkillisesti. "Mä käyn pyörähtää Onnelas", olivat kuuluisat viimeiset sanat, jonka jälkeen ei kyseisen henkilön takista ollut minkäänlaista havaintoa ja kyseinen henkilö viihtyi rantasaunan pukukopissa vaaka-asennossa koko silliksen ajan.

Iiro yllätti. Hän söi 2030g Täffän spagettia ja sijoittui suursyömärikilpailussa toiseksi. Läski jätkä.

Jörn sammui vuosijuhlissa ennen jälkiruokaa? - Saksalaisetko muka juomakansaa?

Huhujen mukaan Rantasaunalta löytyi sikisformaatteja, jotka sisälsivät kusta. Koneen edustaja Oksensi löydön yhteydessä.

HYVÄÄ

JOULUA

Wuorikautiset presents

Photoshop-kilpailu

aiheena

Vuorimieskillan pikkujoulu

Kilpailutyöt palautettava osoitteeseen toni.mattsson@tkk.fi 30.1.2009 mennessä. Kokoraja 4 megaa.

Parhaat palkitaan ja loputkin saatetaan julkaista!